

Arrest

nr. 207 397 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 mei 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: [R.]*

voornaam: [K.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV BR.55.LLG48703/2017 van de politie zone van Brussel)

Gezien de maatschappelijke Impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat haar zus in België woont. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Door het feit dat:

Gezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 13/05/2017 tegen mijn verzoekster een inreisverbod nam en die aan de verzoekster op 13/05/2017 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster ;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980 meent op te roepen;

Dat de motivatie van de bestreden beslissing maakt het niet mogelijk om te begrijpen waarom een verbod van 3 jaar wordt opgelegd aan de verzoekster;

Dat de Raad heeft besloten om een inreisverbod in dergelijke omstandigheden te annuleren (CCE, 30/12/2013, n°110.944; CCE, 07/11/2013, n°113.450);

Dat in dit geval, geen ergernis voor het huidige overheidsbeleid wordt gedemonstreerd in het deel van de aanvrager;

3.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

4. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België familie heeft die legaal zijn op het grondgebied;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet

handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.)

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonnist werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoeker op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft en van artikel 2, g) van Verordening 604/2013 ;”.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op voldoende duidelijke wijze de determinerende motieven in rechte en in feite worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid.

De bestreden beslissing geeft aan gepaard te gaan met de beslissing tot verwijdering van 13 mei 2017. Op lezing van de bestreden beslissing, samen genomen met de verwijderingsbeslissing waarmee deze gepaard gaat en die verzoekster terzelfdertijd ter kennis is gebracht, blijkt op duidelijke wijze dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan in de beslissing tot verwijdering. De motieven waarom hiertoe in deze verwijderingsbeslissing werd besloten, worden kort hernomen.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Dit omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De gemachtigde van de staatssecretaris acht een inreisverbod van drie jaar proportioneel gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen. Het gegeven dat verzoeksters zus in België verblijft vormt hiervoor volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen belemmering, waar het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM te scheppen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Er wordt concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich niet tot de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Hierbij werd ook specifiek rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster een zus heeft die in België woont en toegelicht waarom dit niet leidt tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. Verzoekster kan dan ook evenmin worden gevolgd in haar betoog als zou de bestreden beslissing volledig stereotiep zijn gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen, zodat zij de bedoelde nuttigheidsafweging kan maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief als dusdanig niet betwist en dus evenmin dat er grond was om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, gelet op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen en waar verzoekster niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en om economisch actief te zijn zonder de hiervoor vereiste toelating te hebben. Het gegeven dat verzoeksters zus in België verblijft vormt hiervoor volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder geen belemmering, waar het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM te scheppen.

Verzoekster betwist niet dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en evenmin dat zij tijdens dit verblijf economisch actief was zonder de hiervoor vereiste toelating te hebben. Zij geeft op zich evenmin aan te betwisten dat het bestuur kon oordelen dat gelet op deze vaststellingen een maatregel zich opdrong in het belang van de immigratiecontrole en ter bescherming van de economische en sociale belangen. Zij betwist niet dat deze vaststellingen relevant kunnen zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en zelfs een verzwarende omstandigheid kunnen vormen die rechtvaardigt dat de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd. Verzoekster gaat daarnaast ook niet concreet in op de motivering dat de aanwezigheid van haar zus in België niet kan leiden tot een inreisverbod voor een kortere duur, omdat niet of onvoldoende blijkt dat er sprake is van een

gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, waardoor niet blijkt dat deze verdragsbepaling speelt. Zij toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de motivering op dit punt niet aan.

Verzoekster betoogt wel nog dat ook rekening had moeten worden gehouden met haar goede integratie op het Belgische grondgebied. Zij stelt dat het vanzelfsprekend is dat zij gedurende haar verblijf in België zich volkomen heeft geïntegreerd en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen. Zij stelt dat de integratie een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk kan maken. Welke concrete integratie, welke mensen en welk socio-cultureel milieu, zet zij evenwel niet uiteen. Zij staft haar betoog op geen enkele wijze. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat zij in België door verenigingen van particulieren wordt gesteund of actief deelneemt in de samenleving. Voor zover verzoekster met haar kritiek aangeeft dat er onvoldoende rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar zaak, zoals wordt vereist in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan zij dan ook niet worden gevolgd. Zij dient duidelijk te maken met welke specifieke en dus concrete omstandigheden nog rekening had moeten worden gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. Uit het voorgaande blijkt echter dat verzoekster nalaat om op concrete wijze uiteen te zetten waaruit haar integratie in België juist bestaat. Een louter algemene bewering dat men geen familie of vrienden meer heeft in het land van herkomst zonder dat hiervoor enige concrete aanwijzing naar voor wordt gebracht, wijst evenmin op een concreet en relevant gegeven dat in rekening diende te worden gebracht. Verzoeksters betoog kan niet overtuigen.

Waar verzoekster verwijst naar het indienen van een aanvraag en de terugkeer naar haar land van herkomst, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft voor het grondgebied van België, evenals voor de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Er blijkt dan ook niet dat verzoeksters betoog omtrent het indienen van een aanvraag, of omtrent een terugkeer naar het land van herkomst, in casu dienstig is. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State toont zij niet aan in welke mate de omstandigheden van de zaak uit het arrest vergelijkbaar zijn met de hare.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad handelend als annulatierechter ook niet toe zulks vast te stellen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt in België familie te hebben die hier legaal verblijft. Er wordt aangenomen dat zij hierbij doelt op haar zus. Zij toont immers niet aan dat zij voor het overige nog familie heeft in dit land. Zij geeft ook aan zich te beroepen op een privéleven in België. Zij wijst op de drie voorwaarden in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM die moeten zijn vervuld om een inmenging te rechtvaardigen. Zij brengt verder een eerder theoretisch betoog naar voor.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar het land van herkomst betreft, wel een inreisverbod voor het grondgebied van België, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoekster beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM dient vooreerst een privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig te zijn.

Waar verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven in België met haar zus, wordt erop gewezen dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) de gezinsband tussen meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden. Op geen enkele wijze maakt verzoekster aannemelijk dat de relatie met haar zus wordt gekenmerkt door de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, opdat deze relatie onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aannemelijk dat er in België sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekster nog verwijst naar haar banden met België, herhaalt de Raad verder dat zij in gebreke blijft te preciseren waaruit deze banden precies bestaan. Zij toont niet aan dat zij in België hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekster, die er al niet in slaagt een concreet privéleven aan te tonen, overtuigt geenszins dat haar concrete zaak dan alsnog zou getuigen van de uitzonderlijke omstandigheden die kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Hiertoe worden geen concrete argumenten naar voor gebracht. Verzoekster kan verder via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar zus in België en er blijkt niet dat deze laatste haar niet op regelmatige tijdstippen kan bezoeken in het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een hechte relatie tussen hen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.5. Verzoekster zet ten slotte ook niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing het “*artikel 2, g) van Verordening 604/2013*” schendt. Elke toelichting ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS